

det, som den ny Lov principalt paalægger dem. Der er imidlertid noget nyt, som de saa, nemlig Bantebrevene. Men jeg kan ikke tro, at det skulde være saa uoverkommeligt at sende disse Bantebreve ind, at se, om det er Bantebreve eller ikke, og saa indsende dem til Registrering. Det er egentlig det eneste ny, som der er Spørgsmaal om, og det kan jeg ikke se, skulde være uoverkommeligt. Dette Hensyn til Registreringskontorerne kan jeg altsaa ikke paa nogen Maade tillægge afgørende Bægt, og dette, at Registreringsmedlemmændene ikke altid ere til Stede, bethder intet, thi saa maa der vel være nogle andre, som udføre deres Forretninger, og som altsaa ogsaa kunne udføre disse Forretninger, og naar det ærede Medlem siger, at nu ere de fri for at undersøge, om Papirerne ere i tilbørlig juridisk Orden, vil jeg dog lade det ærede Medlem vide, at herester skulle de jo kun samle Oplysningerne paa et Schema og se, om det hele er i Orden, inden de indsende dem. Det er det eneste, der forlanges, og ligeledes, at de skulle indskrive i Protokollerne og føre disse rigtigt, men man skal jo dog altid føre sine Regnskaber rigtig, saa jeg kan heller ikke se, at det paa dette Punkt er noget uoverkommeligt Arbejde, der paalægges dem. Naar man dernæst henviser til Ansvarer osv., er det noget, jeg ikke anser for saa afgørende. Altsaa Hensyn til Embedsmændene, Hensynet til Administrationen anser jeg ikke paa nogen Maade for afgørende. Hvis man i øvrigt finder Reformen forsværlig, kan jeg heller ikke tænke mig, at man af Hensyn til det Arbejde, der paalægges ved Loven, skulde ville afvise den.

Men saa henviste det ærede Mindretal til de voldsomme Vidtløftigheder og alle de Omkostninger, den vilde medføre for Borgerne, men det forekommer mig nok, at naar da det skulde bevise, hvilke overordentlige Ulemper, den Sag vilde afføde, saa var Bevijet egentlig noget tyndt. Thi naar det bliver sagt, at samtlige Ejere skulle underskrive Anmeldelsen, ja, saa blev det jo ogsaa fremhævet, at de kunne gøre det ikke blot personlig, men ogsaa ved Fuldmægtig, og selv om en Mand er fraværende, har han vel en her hjemme, en Slægtning eller deslige, som varetager hans Forretninger og deriblandt ogsaa har Fuldmagt til, naar der altsaa bliver Spørgsmaal om at købe et Skib, og naar Pengene ere der, og det hele i Orden, at anmeldte, at han er Medejer i det Skib. Det forekommer mig dog virkelig, at naar man ser med god Vilje paa Sagen, vil det ikke være uoverkommeligt, naar han i øvrigt har en Mand her hjemme, som passer hans Ting, at han saa ogsaa bliver bemyndiget til at gøre det,

og ligeledes kan Erklæringen paa Tro og Love om, at vedkommende er berettiget til at eje dansk Skib lige saa vel afkøbes ved Fuldmægtig som personlig. Hvad uoverkommeligt skulde der da altsaa i og for sig være deri. Og hvad det angaar, at den paagældende skal være bosat her for at kunne saa Skibet registreret som dansk, ja da maa jeg fremhæve, at i saa Henseende er der i og for sig ikke noget nyt i Lovforslaget. Dette vedrører ikke det civilretlige, det vedrører Spørgsmaalet om den offentlige Registrering, og hvad man altsaa har funnet hjælpe sig med under den hidtilværende Lov, vil man efter min Opfattelse ogsaa kunne hjælpe sig med under den ny. Paa dette Punkt er der i og for sig intet nyt deri, og hvis man altsaa hidtil har fundet sig tilfreds med en saadan Erklæring, er det altsaa heller ikke noget til Hinder derfor i Fremtiden, og derfor vil der paa dette Punkt, som ikke vedrører det civilretlige, heller ikke være noget i Vejen for at træffe en lignende Ordning under den ny Lov. Det forekommer mig altsaa, at det er saadanne Smaating, at man af Hensyn dertil dog virkelig ikke kan domsfælde hele Lovforslaget. — Der er et andet Punkt, den ærede Taler fremhævede, nemlig det, at man ikke kunde flytte sit Skib fra et Hjemsted til et andet, uden at Panthaveren giver sit Samtykke. Ja, det har været drøftet baade i Kommissionen og i Udvalget, og man kom til Erkendelse af, at det fulgte med Panteretten, at man ikke kunde give Ejeren Lov til at flytte sit Skib fra det ene Sted til det andet uden Panthaverens Samtykke, og hvis Ejeren altsaa vil have Pant i Skibet og give det til Sikkerhed for at optage Penge paa det, maa han finde sig i denne Ulempe, at han ikke kan handle saa frit med Skibet, som han ellers vilde kunne. Det er noget, som i og for sig er et aldeles underordnet Punkt vedrørende et specielt Retshold, saa jeg kan ikke se, at det egentlig kan anses som en principal Anke mod Lovforslaget. Det vilde vistnok indtræde under den nu gældende Ret; naar man tager Pant i et Skib, vil der uden Tvivl i Bantebrevet staa, at Ejeren ikke maa flytte Skibets Hjemsted uden Panthaverens Samtykke, saa det er i og for sig ingenlunde noget nyt. Altsaa jeg kan ikke se, at de Ulemper overfor Publikum i nogen Maade skulle være saa forfærdelige, som det ærede Medlem skildrede, og jeg kan ikke tro andet, end at naar de ærede Medlemmer nede i Rudtøbing og Svendborg se nærmere og mere ædrueligt paa Lovforslaget i Stedet for maaste at saa deres Fantasi fyldt med de forfærdelige Billeder, det ærede Medlem fremhævede, ville de dog maaste